

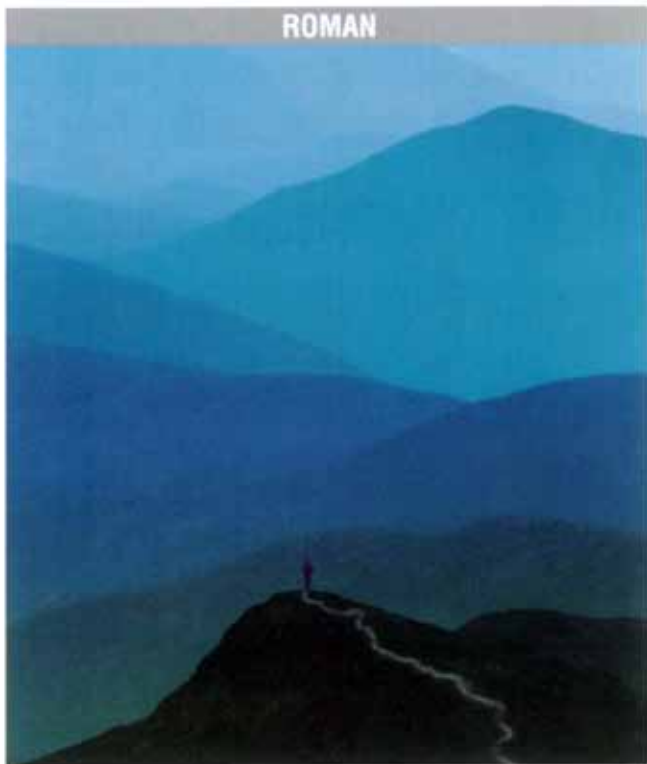
PAULO COELHO

HAC

CAN

ROMAN

TÜRKÇESİ
CELÂL ÜSTER

Paulo Coelho
HAC

Can Yayınları: 1563
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 636

O Diário de um Mago, Paulo Coelho
© Paulo Coelho, 1987
Tüm hakları saklıdır.
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006
Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados
(Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.
www.paulocoelho.com

1. basım: Ağustos 2006

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Basımevi

ISBN 975-07-0650-1

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Paulo Coelho
HAC

ROMAN

Türkçesi
CELÂL ÜSTER

CAN YAYINLARI

**PAULO COELHO'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

BEŞİNCİ DAĞ / roman
IŞIĞIN SAVAŞÇISININ EL KİTABI / deneme
ON BİR DAKİKA / roman
PIEDRA IRMAĞININ KIYISINDA OTURDUM AĞLADIM / roman
SİMYACI / roman
ŞEYTAN VE GENÇ KADIN / roman
VERONİKA ÖLMEK İSTİYOR / roman
ZÂHİR / roman

İçindekiler

<i>Yirmi Yıl Sonra</i>	9	
Öndeyiş	17	
Harita: Santiago Yolu	22	
Variş	25	
Saint-Jean-Pied-de-Port	31	
	41	<i>Tohum Egzersizi</i>
Yaratan ve Yaratılan	43	
	49	<i>Hız Egzersizi</i>
Zalimlik	55	
	63	<i>Zalimlik Egzersizi</i>
Haberci	67	
	75	<i>Haberci Ritüeli</i>
Sevgi	79	
	90	<i>Sezginin Canlandırılması (Su Egzersizi)</i>
Evlilik	93	
Coşku	103	
	111	<i>Mavi Küre Egzersizi</i>
Ölüm	115	
	124	<i>Diri Diri Gömülme Egzersizi</i>
Kişisel Kusurlar	131	
Fetih	135	
	147	<i>RAM Nefes Alma Egzersizi</i>
Delilik	149	
	157	<i>Gölge Egzersizi</i>
Emir ve İtaat	165	
	172	<i>Dinleme Egzersizi</i>
Gelenek	181	
	187	<i>Dans Egzersizi</i>
El Cebreiro	197	
Sondayış:	215	
Santiago de Compostela		

Yirmi Yıl Sonra

*Fransa'nın güneyindeki bir kentte, bir bahçede otur-
maktayım.*

*Karşımda yükselen dağları seyrediyorum. Yirmi yıl
önce, dağların şu anda bulunduğum yerden pek de uzakta
olmayan bir noktasından yürüyerek geçmiştim; Santiago
Yolu'yla ilişkim böyle başlamıştı.*

*Zamanda geriye gidiyorum: Bir öğleden sonra, bir kah-
ve, bir maden suyu, sohbet eden, gezinen insanlar – ama bu
kez mekân León yöresinin ovaları, dil İspanyolca, doğum
günüm yaklaşmakta, Saint-Jean-Pied-de-Port'dan yola
çıkmalı epey olmuş, Santiago de Compostela'ya giden yolun
yarısından fazlasını ardımda bırakmışım. İleriye bakıyo-
rum: Tekdüze bir görünüm, kılavuzum ıssızlığın içinden
fırlamış gibi görünen barda kahvesini yudumlamakta. Geri-
ye bakıyorum: Aynı tekdüze görünüm, tek fark ayak izleri-
min toprakta duruyor olması – ama bu geçici bir durum,
hava kararmadan rüzgâr ayak izlerimi silmiş olacak. Her
şey gerçekdışı görünüyor gözüme. Burada ne arıyorum? Yola
çıkmalı haftalar oldu, ama bu soruyu kafamdan atamıyorum.*

*Bir kılıcın peşindeyim. Katolik Kilisesi'nin küçük bir
kolu olan, sırlar ve gizemlerden uzak durarak dünyanın
simgesel dilini anlamayı amaçlayan RAM'in bir ritüelini
yerine getiriyorum. Aldatılmış olduğumu, ruhsal arayışın
duyular ve mantık olmadan gerçekleştirilemeyeceğini düşü-
nüyorum, şimdi Brezilya'da, işlerimin başında bulunmam*

daha doğru olurdu, diye geçiriyorum aklımdan. Ruhsal arayış konusundaki içtenliğimden kuşku duyuyorum – çünkü asla ortaya çıkmayan bir Tanrı'yı aramak, vakti geldiğinde dua etmek, tuhaf yollardan geçmek, zora gelmek ve saçma bulduğum buyruklara uymak çok zahmetli bir iş.

Evet, içtenliğimden kuşku duyuyorum. Petrus'un, geride bıraktığımız günler boyunca Yol'un herkese, en sıradan insanlara bile açık olduğunu söyleyip durması beni düş kırıklığına uğrattı. Oysa, bunca çaba sonunda, evrenin büyük gizlerine erişen bir avuç ayrıcalıklı insan arasına katılabileceğimi sanıyordum. Tibetli bilgelerin gizli yönetimlerinin, insanlar arasında çekiciliğin olmadığı yerlerde aşkı depreştiren sihirli yiyeceklerin, Cennet'in kapılarının birden açılıverdiği ayınların varlığını keşfedeceğimi sanıyordum.

Ama Petrus tam tersini söylüyor: Ona kalırsa, kimse ayrıcalıklı değil. Petrus'a göre, kendi kendilerine "Burada ne arıyorum?" diye sormak yerine yüreklerindeki coşkuyu uyandırmak için ellerinden geleni yapmaya karar verenler seçilmiş kişiler. Bizi Cennet'in kapılarında bekleyen, sevgiyi filizlendiren, bizi Tanrı'ya götüren seçim de bu coşkulu uğraşın bir parçası. Bizi Kutsal Ruh'la buluşturan, kutsal metinlerin yüzlerce, binlerce kez okunması değil, bu coşkunun ta kendisi. Bu coşku, hayatın bir mucize olduğuna ve mucizelerin gerçekleştiğine inanma isteğiyle aynı şey; "gizli ayınlar" ya da "kutsama törenleri" değil. Sonuçta, insanı insan kılan, varoluşun gizemi konusunda durmadan geliştirdiği kuramlar değil, yazgısını yerine getirmeye karar vermesi.

Ve buradayım işte. Beni Santiago de Compostela'ya ulaştıracak yolun yarısından çoğunu aşmış bulunuyorum.

Şu anda, León'da, çok geride kalmış görünen 1986 yılının o öğleden sonrasında, bu yaşamış olduklarım konusunda altı-yedi ay sonra bir kitap yazacağımdan, Santiago adında bir çobanın ruhumun derinliklerinde bir hazine aradığından, Veronika adlı bir kadının intihar etmek üzere birkaç hap yutmaya hazırlandığından, Pilar'ın Piedra Irmağı

kıyısında ağlayarak günlüğünü yazacağından habersizim. Tek bildiğim, gergin ve tedirgin olduğum, bir de Petrus'la sohbet etmemin olanaksızlığı, çünkü yapmakta olduğum işi daha fazla sürdüremeyeceğimi fark ediyorum. Ay sonları elime geçecek büyük paralardan, belirli bir ruhsal dinginlikten, iyi bildiğim, kimi tekniklerinde ustalaştığım bir meslekten vazgeçeceğim. Değişmeye, rüyamın peşinden gitmeye ihtiyacım var. Bana çocuksu, gülünesi, gerçekleşmesi olanaksız gibi görünen bir rüya bu: gizliden gizliye hep arzuladığım, ama yapmaya bir türlü cesaret edemediğim bir şeyi yapmak, bir yazar olmak.

Petrus kahvesiyle maden suyunu bitirdikten sonra hesabı ödememi istiyor, bir an önce yola koyulmamız gerektiğini söylüyor; bir sonraki kent birkaç kilometre ileride. İnsanlar gezinip sohbet etmeye, orta yaşlı iki hacıya gözlerinin ucuyla bakarak dünyanın yitip gitmiş bir geçmişi her an yeniden yaşamaya hazır, garip insanlarla dolu olduğunu düşünmeye devam ediyorlar.¹ Vakit akşamüstüne yaklaştığından sıcaklık yaklaşık 27°C olsa gerek ve ben kim bilir kaçınıcı kez burada ne aradığımı soruyorum kendi kendime.

Değişmek mi istiyordum? Sanmam, ama bu yol sonuçta değiştiriyor beni. Gizemleri keşfetmek mi istiyordum? Sanırım, ama bu yol bana ortada gizem falan olmadığını ve –tıpkı Hz. İsa'nın dediği gibi– ortaya çıkarılmayı gerektiren herhangi bir giz olmadığını öğretiyor. Sonuçta, her şey beklediğim tam tersi bir biçimde gerçekleşiyor.

Yerimizden kalkıp konuşmadan yürümeye başlıyoruz. Ben düşüncelere dalmışım, kararsızlıklarımın baş başayım; öyle sanıyorum ki, Petrus da Milano'daki işini düşünüyor. Onun burada olmasının nedeni, gelenekleri gereği bir tür zorunluluk duyması. Ama o da bu yolun bir an önce bitmesini, sevdiği işe dönebilmeyi umuyor olsa gerek.

Bütün bir akşamüstü hiçbir şey konuşmadan yürüyoruz. Cep telefonları, fakslar, elektronik postalar henüz ortada yok. Zorunlu birlikteliğimizin ortasında yapayalnızız.

¹ Hacı gerçekleştiğim yıl Santiago Yolu'nu yalnızca 400 kişi yürümüşü. Resmî olmayan istatistiklere göre, 1999 yılında, metinde sözü edilen barın önünden günde 400 kişi geçmiştir.

Santiago de Compostela ileride bir yerlerde; yürümekte olduğumuz yolun beni yalnızca bu kente değil, dünyanın birçok başka kentine de götürmekte olduğu aklıma bile gelmiyor. León Ovası'ndaki şu akşamüstü, ikimiz de nerdeyse on yıl sonra Petrus'un kenti Milano'ya Simyacı adlı bir kitapla varacağımdan habersiziz. Kim bilir kaç kez hayalini kurduğum ve kim bilir kaç kez yadsıdığım yazgıma doğru yol almaktayım. 2001 yılının Haziran ayında bir akşamüstü oturmakta olduğum bu bahçeye doğru yol almaktayım; önümde bir kahve, bir maden suyu ve Elisabetta'nın Hac'ın İtalyanca basımı için benden bir önsöz rica ettiği mektubu.

Yeniden doğuşumun hikâyesinin, Petrus'un doğduğu ülkede yayımlandığını görmek üzere yol almaktayım.

Paulo Coelho
St. Martin, Ocak 2006

(Çeviren: Emrah İmre)

*“Ya Rab, işte burada iki kılıç var” dediler.
O da onlara, “Yeter!” dedi.*

Kitabı Mukaddes, Yeni Ahit, Luka, XXII:38.

Нас

Öndeyiş

“Şimdi, RAM'ın kutsal yüzü önünde, ellerinle Hayat Sözcüğüne dokunmalı ve tüm dünyada o Sözcüğün tanığı olman için gereken gücü edinmelisin.”

Usta, hâlâ kınında duran yeni kılıcımı havaya kaldırdı. Açık havada yakılan ateşin alevleri çatırdıyordu; törenin sürmesi gerektiğini gösteren hayırlı bir işaretti bu. Diz çöktüm ve ellerimle toprağı kazmaya başladım.

2 Ocak 1986 gecesiydi; Brezilya'da, Agulhas Negras (Kara İğneler) diye bilinen kayalığın yakınlarında, Serra do Mar'ın yüksek doruklarından birinde, Itatiaia'daydık. Ustamla bana, karım, müritlerimden biri, yöreden bir rehber ve dünyanın dört bir yanındaki batınî tarikatlardan oluşan büyük kardeşlik topluluğunun –“Gelenek” diye bilinen kardeşlik topluluğunun– bir temsilcisi eşlik ediyordu. Beşimiz ve neler olacağı kendisine söylenmiş olan rehber RAM Tarikatı'nın Ustası olarak kutsanacağım törene katılıyorduk.

Çamurun içinde düzgün, geniş bir çukur kazdım. Büyük bir ağırbaşlılıkla, ellerimi toprağı koydum ve törensel sözleri söyledim. Karım, yanıma gelerek, on yıldan fazla bir zamandır kullandığım, yüzlerce tılsımı gerçekleştirirken büyük yardımını gördüğüm kılıcı bana uzattı. Kılıcı kazdı-

ğım çukura yerleştirdim, çamurla örtüp üstünü düzelttim. Bunu yaparken, geçirdiğim onca sınavı, tüm öğrendiklerimi ve sırf o eski ve dost kılıç sayesinde gerçekleştirebildiğim tuhaf olayları geçirdim aklımdan. Artık toprak tarafından yutulacaktı, demir ağzı ve tahta kabzası toprağa geri dönecek, gücünü almış olduğu kaynağı besleyecekti.

Usta yanıma geldi, yeni kılıcımı eski kılıcımın mezarını örten toprağın üstüne bıraktı. Hep birlikte kollarımızı iki yana açtık; Usta, gücünü kullanarak, bizi kuşatan tuhaf bir ışık yarattı. Işık aydınlatmıyordu, ama açık seçik görülebiliyor ve oradakileri ateşten vuran sarımtırak renkten farklı bir renge büründürüyordu. Usta, biraz sonra, kendi kılıcını çekti, omuzlarıma ve alnıma dokundurarak dedi ki: “Seni RAM gücü ve aşkıyla, Tarikatın Ustası ve Şövalyesi kılıyorum, şimdi ve tüm hayatın boyunca. Ruh sağlamlığının R’si, aşkla tapınmanın A’sı, merhametin M’si; *regnum*’un¹ R’si, *agnum*’un² A’sı, *mundi*’nin³ M’si. Kılıcın uzun süre kınında kalmasın ki, paslanmasın. Ve kılıcını çektiğinde, bir iyilik yapmadan, yeni bir yol açmadan ya da bir düşmanın kanını tatmadan asla kınına girmesin.”

Kılıcının ucuyla alnımı usulca çizdi. O andan sonra, artık benden suskun kalmam istenmedi. Artık, ne güçlerimi gizlemek, ne de Gelenek yolunda gerçekleştirmeyi öğrendiğim mucizeleri gizli tutmak zorundaydım. O andan başlayarak, bir Müneccimdim artık.

Sağlam çelik ve ahşaptan yapılmış, siyah kınlı, kızıl-kara kabızalı yeni kılıcımı almak için uzandım. Tam kabzasından tutup kaldırıyordum ki, Usta fırladığı gibi var gücüyle parmaklarıma bastı. Çılgık atarak bıraktım kılıcı.

Şaşkınlıkla Usta’ya baktım. O garip ışık yok olmuştu; ateşin alevleriyle büyüyen yüzü hayaleti andıran bir görünüme bürünmüştü.

Donuk gözlerle bana baktıktan sonra karımı çağırdı ve işitemediğim bir şeyler söyleyerek kılıcı ona verdi. Sonra

¹ Krallık, hükümdarlık, egemenlik. “Tanrı’nın krallığı” anlamında. (Çevirenin notu.)
[“Çevirenin notu” diye belirtilenler dışındaki tüm dipnotlar yazara aittir.]

² Kuzu. “Hz. İsa’nın simgesi” anlamında. (Çevirenin notu.)

³ Evrenler, dünyalar ya da insanlık, beşeriyet. (Çevirenin notu.)

bana dönüp, “Çek elini,” dedi, “elin seni yanılttı. Tarikat yolu, seçkin bir azınlık için değildir. Herkesin yoludur. Sahip olduğunu sandığın gücün bir değeri yok, çünkü herkesçe paylaşılan bir güç o. Kılıcı geri çevirmen gerekirdi. Eğer geri çevirseydin, kılıç sana verilecekti; çünkü yüreğinin temiz olduğunu göstermiş olacaktın. Ama korktuğum başıma geldi, en can alıcı anda sendeleyip düştün. Hırsın yüzünden artık kılıcını yeniden aramak zorundasın. Gururun yüzünden onu sıradan insanların arasında araman gerekecek. Mucizelerin büyüüne kapıldığın için, sana cömertçe verilmek üzere olan şeyi yeniden ele geçirmek amacıyla uğraş vermen gerekecek.”

Sanki yer ayaklarımın altından çekiliyordu. Oracığa diz çöktüm, sersem gibiydim. Toprağa verdiğim eski kılıcımı geri alamazdım. Yeni kılıç da bana verilmediğinden, artık güçsüz ve savunmasız, yeni baştan onun peşine düşmeliydim. Göksel Kutsanma günümde, Ustamın buyurganlığı beni dünyaya geri döndürmüştü.

Rehber ateşi söndürdü, karım yerden kalkmama yardım etti. Yeni kılıç karımın ellerindeydi, ama Gelenek’in kurallarına göre Ustamın izni olmadan ona dokunamazdım. Rehberin fenerinin ışığında, sessizce ormandan geçerek, arabaların durduğu dar, çamurlu yola indik.

Kimse hoşçakal demedi. Karım kılıcı arabanın bagajına koyup motoru çalıştırdı. Arabayı yoldaki tümsek ve çukurların arasından dikkatle sürerken, uzun süre hiç konuşmadık.

Sonra, beni yüreklendirmeye çalışarak, “Merak etme,” dedi. “Kılıcı geri alacağından eminim.”

Usta’nın ona ne dediğini sordum.

“Üç şey söyledi bana. Birincisi, ‘Yukarıları sandığımdan soğukmuş, keşke yanıma sıcak tutacak bir şey alsaydım,’ dedi. İkincisi, orada olanlara hiç şaşırmadığını, daha önce aynı durumun senin vardığın noktaya varan başkalarında da birçok kez görüldüğünü söyledi. Üçüncüsü, kılıcının seni doğru zamanda, doğru günde, geçmen gereken yolun bir yerinde bekleyeceğini söyledi. Ama ne günü biliyorum, ne

de zamanı. Bana yalnızca kılıcı nereye gizleyeceğimi söyledi.”

Heyecan içinde, “Peki, hangi yoldan söz ediyordu ki?” diye sordum.

“Doğrusu, pek açık seçik anlatmadı. Yalnızca İspanya haritasında Santiago Yolu diye bilinen bir ortaçağ yoluna bakman gerektiğini söyledi.”

PAULO COELHO

HAC

ROMAN

"Kente dün geldim. El Cebrero yakınlarındaki Pedrafi-ta'dan Compostela'ya giden otobüsü yakaladım. Otobüs iki kent arasındaki 150 kilometreyi dört saatte aldı; bu da bana Petrus'la yaptığım yolculuğu hatırlattı. Bazen aynı mesafeyi iki haftada yürüdüğümüz olmuştur. Biraz sonra San Tiago'nun mezarına gidip Meryem Anamızın deniz-kabukları üstüne işlenmiş suretini bırakacağım. Sonra da en kısa zamanda Brezilya'ya giden bir uçağa atlayacağım, yapacağım o kadar çok iş var ki. Başımdan geçen her şeyi anlatacağım bir kitap yazmayı düşünüyorum. Ama hemen değil..."

Paulo Coelho, 1986'da bir hac yolculuğuna çıktı: Pireneler'den Santiago de Compostela'ya uzanan 700 kilometrelik ortaçağ yolunu yürüdü. *Hac*, yazarın, hacıların Santiago Katedrali'ne varmak için bin yıldır yürüdükleri bu yolda yaşadığı heyecan dolu serüvenlerin öyküsü. Yalnızca *Simyacı* romanının yolunu açan ilk önemli romanı olduğu için değil, yazarın felsefesindeki insan sevgisini eksiksizce dile getirdiği için de, *Hac*'ın Coelho'nun yapıtları arasında onsuz edilemez bir yeri var. *Hac*, sıradışımın sıradan insanların yolu üstünde olduğunu anlatan büyüleyici bir roman.

KAPAKTAKİ RESİM: MICHAEL ORTON

ISBN 975-07-0650-1

9 789750 706509

<http://www.canyayinlari.com>